

SHOW | VZTAH | IN

O soutěži

Frame je mezinárodní fotografická soutěž pro profesionální fotografy a studenty fotografických škol z Česka, Polska, Slovenska a Maďarska organizovaná pravidelně každý rok s vyhlášením výsledků na počátku prosince.

Proč

Cílem Frame je poskytovat fotografům reprezentativní prostor pro uplatnění volné tvorby. Podporuje fotografy v roli umělců, kteří vyslovují názor, provokují, kladou otázky nebo hledají odpovědi, spoluvytvářejí kulturní prostředí společnosti.

Pro koho

Frame se orientuje výhradně na profesionální fotografy a studenty fotografických škol, kterým neklade žádná omezení ve volbě žánru či fotografické techniky.

Organizátoři

Fotografická soutěž Frame je organizována Ondřejem Žižkou, Evženem Sobkem, společností FOTOGRAFIKS a FOTOŠKOLOU BRNO za podpory sponzorů.

Porota

O výsledcích rozhoduje sedmičlenná odborná porota. V předchozích ročnících hodnotili Miroslav Vojtěchovský, Jindřich Štreit, Jana Bömerová, Eva Heyd, Josef Moucha, Ivan Pinkava, Aleš Kuneš, Jiří Pátek, Pavel Dias, Iren Stehli, Miroslav Hladík, Peter Korniss.

Výstavy

Oceněné práce jsou sestaveny do výstavního souboru, který je v průběhu roku představen na několika výstavách v regionu střední Evropy.

Miroslav Vojtěchovský

pedagog
publicista
fotograf

Problémy hledání dělicí čáry...

Po roční přestávce jsem se zúčastnil práce v porotě soutěže „Frame“ a návrat k porotování mě v mnoha směrech přesvědčil, že tato soutěž je přeci jenom jiná než většina ostatních. Vedle sympatického prostředí a neobyčejně příjemné pracovní atmosféry vytvořené manažerskými schopnostmi a profesionalitou organizačního týmu, podpořenou fandovstvím a citem pro fotografii, spočívá hlavní kouzlo této soutěže v jednoznačném podpoře konceptuální tvorby vycházející z autorského sebevýrazu. Tedy žádné salónní solitery, žádní náhodní sólokapři honící se po medailích vytržení ze souvislostí a nebo – ještě hůř – nemající žádný kontext ve fotografově předchozí ani budoucí práci.

Přednost soutěže je tedy v tvrdošíjném setrvání, v neochvějné víře, že hodnota fotografie se nalézá v teritoriu sdělované myšlenky. Ale – přednost soutěže je neúprosnou prověrkou práce poroty.

Jde o to pochopit – a bohužel vždy v limitovaném čase – ty významové vrstvy obrazového cyklu, které nemusí být na první pohled jednoznačně patrné.

Jde o to položit na hypotetické misky vah nehmotné ingredience utvářející bytostnou sílu vizuálního sdělení. Zvážit nezažité. Oddělit od sebe dvě skupiny, oddělit to, co oslovuje, či komunikuje od toho, kde se nepodařilo najít onu potřebnou míru obecné sdělnosti a kde tedy třeba neobyčejný projekt nedošel k cíli, neboť sdělovaná idea není ani při horách dobré vůle dešifrovatelná být s pomocí mnohastránkového výkladu.

Které cykly propustit do dalšího a dalšího a nakonec do medailového kola? Je to vlastně prosté: Ty, které přinášejí v sobě silný obsah... To se jistě lehko řekne a mnohem hůře rozhodne,

neboť sdělení je vždy jakousi nádobou nebo košíkem, do kterého autor skládá jednotlivé části vyjadřující obsah takovým způsobem, aby potenciálního diváka přiměl ony části postupně vybírat a tím se propracovávat až k samotné dřeni sdělované myšlenky. Výhodou i nevýhodou fotografie je, že složky obrazu mohou, ale také nemusí být slovně vyjádřitelné a přesto mohou ustavovat nezměrnou hodnotu obrazu. Všichni zúčastnění: autoři, fotografové, diváci a zejména historikové umění, teoretici i kritici, občas spoléhají na to, že dobře napsaný, byť stručný příběh pomůže i ty zdánlivé obrazy vysvětlit a tak učinit silnými. Jenomže, to je základní omyl.

Jde přece o to, jak vyprávět velmi silný obsah jako Dostojevský nebo jako Bach. Ten první to má na první pohled jednodušší, ten druhý musí do svého díla vložit zdánlivě mnohem více dovedností, která má poněkud degradující povahu formální zručnosti, ale v obou případech leží ta dělicí čára, přes kterou se dílo v našem vnímání dostává do vyšších hodnotových pater v rovině upřímnosti, poctivosti, v hloubce autorského ponoru do té problematiky, o kterou se chce s divákem sdělit.

Vyumělkované projekty, byť by byly doslova přecpaný skladebnými efekty překrývajícími obsahovou chudobu, v našem vnímání přes onu dělicí čáru nepřejdou. Zůstanou dorem z pekárny pejska a kočičky.

Je štěstím soutěže Frame 2009 i nadějí fotografie, že těch projektů, které přes tu pověstnou čáru přecházely velmi lehce bylo hodně a že porota tedy měla práci nelehkou a zbývá než doufat, že se při všem tom příliš nespletla.

Aleš Kuneš

pedagog
fotograf
publicista

10 OTÁZEK V ROCE 10 Frame Fatale pro Aleše Kuneše o FRAME.

Co pro tebe osobně znamená FRAME?

Situace v oblasti média již není zaměřena na výrobu exkluzivních „superstar“. Fotografický život je jistě volnější a pestřejší než v minulých dekádách. Potřeba komunikovat mění tvář názorů samotných autorů a hlavně reflexí kritiky. Tento svobodný duch je hromadně krměn vysokými školami, jež po celém světě sypou

z rukávů nepochybně kvalifikované absolynty. Nyní je podporován v multi-mediální podobě a za několik posledních roků vznikl otevřený veřejný prostor, jež nemá nikdy v historii obdoby.

Od založení uplynulo 5 let. Kam se podle tebe za tu dobu dostal FRAME?

Co třeba takový Flickr (4 miliardy obrázků) a jiné sociální sítě? Co se vám honí hlavou? „Novorozené umění fotografie přišlo prohloubit tuto trvalou krizi tím, že demokraticky otevřelo dokořán

bránu obecné laické tvořivosti, že oprostilo schopnost více a obrazu, vrozenou všem, od cechovních zábran malířského mistrovství a řemesla dovoluje malovat bezrukým Raffaelům a dříve či později postaví nás před nový fakt nesmírné kulturní a sociální závažnosti, že totiž spojí dva sobě tragicky odcizené světy, svět lidu a svět umění" (že ano pane K.T. - kde jste to ksakru sebral, když jste mezi posledními světovými válkami nemohl go-oglovat). Jenomže to zároveň znamená vyblednutí a bezvýznamnost. Najít si pro svůj příběh diváka je čím dál tím obtížnější. A Rám nebo Frame může být vymezením, co přinejmenším koncentruje naši vyšisovanou a ochablou pozornost.

Myslíš, že už bylo dosaženo všeho nebo tu jsou ještě další alternativy, kterými by se mohl ubírat FRAME?

Velká část lidí ve fotce se pustí předešlím do kariéry v médiích. Promítnou sebe sama jako TRH, na němž je ovšem stejně silná konkurence. Různé stupně „tovární výroby“ jim rozhodně nelze zazlívati. Ponechme si ale souběžně prostor FRAME a další jim podobné.

Co (kdo) všechno by se měl podílet na utváření FRAME?

Tady je to přece jasné. Na FRAME se podílí a bude podílet hlavně momentální STAV tvorby a LIDÉ, pro něž je právě tato prezentace v okruhu profesní skupiny důležitá. Ale samozřejmě nesmí chybět ani ti, kteří ten rámeček tvrdší hřeby stíhají. Tedy ORGANIZÁTOŘI vymezující prostor. Porota se pak už nějaká vždy najde.

Frame se za dobu svého pětiletého trvání etablovala jako nejdůležitější soutěž pro mladé fotografy v zemích Visegrádské čtyřky a rekapituluje každoročně proudy, kterými se fotografie v současné době ubírá. Udělení všechna ocenění, vysokou úroveň odevzdaných prací jen potvrzuje.

V kategorii SHOW jednoznačně předsvědčil odvážný soubor Lucie od Jakuba Jurdiče. Mirrors inside Terezy Vlčkové, opět ukázaly, že autorka stále umí a bude překvapovat.

Konstruované, pestře barevné, realitě odcizené a přesto tak pravdivé fotografie Jiřího Zykunda z kategorie VZTAH - příznaky dob minulých, objevující se v kulisách dnešní konzumní společnosti

Vzpomeň si za posledních pět let na jedno jméno v rámci rámu FRAME?

Samozřejmě. Například pan Hlava, se ním jsem seděl cestou z FRAME ve vlaku v jídelním voze z Brna až do Prahy před vánočními svátky roku 2006. Když jsme se rozcházeli, říkal, „jestlipak si na tohle vzpomeneš ještě v roce 10.“

Jaké bylo letošní FRAME?

Nepochybně kvalitně obleslané byly kategorie SHOW (emoce-rivalita-bulvár), dále VZTAH (řád-nuda-hazard) a dokonce i "IN" (adrenalin-jistota-kri-ze). Obzvláště se mi líbili autoři Jakub Jurdič, Jitka Horázná, Tereza Vlčková, Jiří Zykmund, Martin Wágner, Jakub Skokan, Martin Tůma, Libor Fojtík, Juliana Křížová, Jakub Vlček a Marek Pavala. Někteří možná víc, ale nevyřadil bych ani jednoho.

Prožil jsi někde nějaký jiný FRAME?

Snad jenom v Londýně, Paříži a Berlíně. Ale to byla celkem jiná historie.

A jak by podle tebe měl vypadat FRAME?

FRAME by měl mít určitě víc peněz, ale také by jich nemělo být moc, aby nikoho nekazily.

A jak by neměl vypadat FRAME?

Neměl by být rámcem, který nepustí nikoho ven ani dovnitř.

Co bys chtěl do budoucna popřát FRAME?

Děkuji za možnost vidět a sám přejí FRAME aby i nadále viděl.

- oceněné první cenou, zajímavě kontrastují s klasickým dokumentárním souborem Martina Wágnera o sibiřských starověcích, nesoucím v sobě silný humanistický apel. Jeho fotografie jsou důkazem toho, že porota ve svém hodnocení nepodléhá moderním fotografickým trendům a přikládá patřičný význam naléhavosti fotograficky zpracované myšlenky.

Absurdistan od Libora Fojtíka považují za stěžejní práci v kategorii IN - fotograf vždy na správném místě, ve správný čas, vybaven velkou porcí humoru sestavil představení velkého cirkusu naší současné české společnosti.

Jana Bömerová
galeristka
Leica Gallery
Prague

Peter Korniss

fotograf

Josef Moucha

fotograf
publicista
kurátor

Absurdistán Libora Fojtíka

V českém divadle, filmu i literatuře nacházíme vždy specifický smysl pro humor. Podobnou tradici můžeme vystopovat i v české fotografii. I ve Fojtíkových fotografiích se obyčejné situace všedního dne mění v absurdní divadlo. Série Libora Fojtíka je nezaměnitelně český produkt.

Jakub Jurdič - Lucie

Soubor Lucie jsem viděl již jako člen poroty Czech Press Photo společně s tisíci jiných fotografií. Série nezískala žádná ocenění, přesto ale porotu zaujala, a i po týdnech jsem si ji stále velice dobře vybavoval. Tyto nálehavé

Fotosoutěž Frame je určena studentům a profesionálům zemi Visegrádské čtyřky. Laureáty prvních ročníků představovala Moravská galerie, pátý završuje Dům umění města Brna instalací plného počtu devíti souborů, což při trojici tematických okruhů naznačuje vrstevnatost zájmů účastníků i vyrovnanost vybraných výrazů jejich představivosti či postřehu.

Doufám, že se tentokrát v Brně nezvymenání soutěžící nedají odradit a obešlou další výstavu. Výtečných zásilek bylo totiž nepoměrně více, než mohlo být oceněno. Jiná porota by nejspíše určila odlišná pořadí. Vždyť posuzování formy je záležitostí vkusu a vyžaduje tedy diskusi — stejně jako si o rozpravu říká obsah. Pohledy porotců i porotkyň se liší a konečná rozhodnutí jsou tedy kompromisem.

Že obsahují soutěžní zásilky pokaždé jiné fotografie? To nepřekvapí. Není však zajímavé, že se neliší docela? Zvětšeniny naplňují dva základní trendy: imaginativní a realistický. Ani jeden neměl u žádné poroty apriorní přednost. Rovněž organizátoři Ondřej Žižka a Evžen Sobek nezvýchodují určité žánry, způsoby fotografování nebo nasazení té které fotografické techniky. Za rozhodující je porotou považováno vzepětí invence, nikoli otázka, zda fotografické listy znázorňují vymyšlené nebo přistižené situace, popřípadě jejich detaily.

Tereza Vlčková na sebe upozornila již potřetí. Za podstatné nepovažuji, že tuto studentku objevil Frame 007 díky námětu Štěstí a napodruhé pak zaujala příspěvkem

fotografie nejsou pouhým šokujícím příběhem jedné mladé dívky, jsou významným sdělením o nebezpečném fenoménu, který nám často zůstává skryt.

Centrální šatna Jiřího Zykunda

V technicky dokonale provedených obrazech Jiří Zykunda nechce před divákem nic skrývat, naopak usiluje o odkrytí tajemství konstrukce příběhu, a tím vtahuje diváka do hry. Ve fotografiích z Centrální šatny nacházíme obyčejné postavy, které se ale díky autorově imaginaci stávají účastníky překvapivých situací - série je jasným důkazem potenciálu, který s sebou přináší digitální éra.

do kapitoly Lásky. Stvrzením orientace reprezentantů obměňovaných porot i vlastního nadání autorky je především to, že uspěla také za radikálně jiných okolností. Viz třeba Cenu Unicredit Bank Young Photo Award 2008 či Grand Prix BMW.

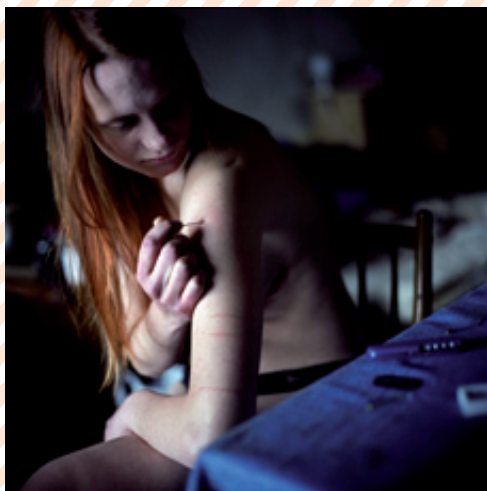
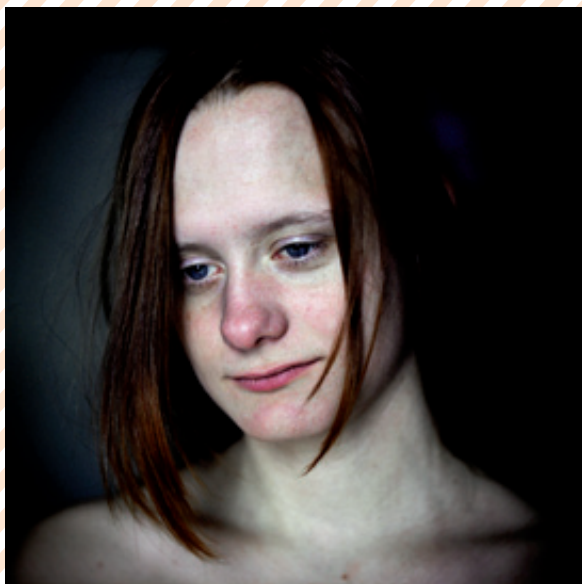
Katalogy Frame obohacují popisy tvůrčích záměrů. A četba je to věru výmluvná! Talenty nastupující generace jsou tedy prověřovány a katalogizovány intermedialně. Důkladnost, s níž si Frame zakládá nejen na tvarosloví, nýbrž i na myšlenkovém předpolí exponátů, je už typická. Mám nicméně dojem, že o umístění vlastně nerozhoduje naplnění tezí, ať v podobě pořadatelů vypsání kategorií, anebo autorských explikací. K prosazení vede hlavně vize. Udržením optické jakosti, poutající k poselství pozornost, se přirozeně vyznačují nerozvleklé útvary, kde se obrazy vzájemně posilují esteticky i motivicky. V porotě Frame nejsou — a zřejmě nikdy ani nebyly — lidé omezení potřebou sdílet názor tvůrců. Neběží tu o ztotožnění se, nýbrž o možnost respektu.

Nepsal bych o všech těch prostopravdách, kdyby přece jenom část zásilek nebyla poznamenána nízkou autorskou náročností vůči dílu.

Jakub Jurdič

Lucie

Soubor, který pojednává o jedné mé kamarádce, která byla v mládí pohlavně zneužívána jedním z členů své rodiny. Bála se o svém problému mluvit, tak začala sebe sama trestat za to, že se nedokázala bránit nebo o svém problému mluvit. Trvalo to několik let. Nejdřív se týrala anorexií, až skončila v nemocnici a postupem času si našla "oblubu" v ostrých předmětech. Tyto fotografie měly být dokumentací jejího posledního "zářezu". Symbolicky, jakožto křesťanka, si zvolila kříž. S odstupem několika měsíců vím, že toto nebyl její poslední zářez, ale oproti dřívějšímu se celá tato záležitost dost zlepšila.

Jitka Horázná Nedělní odpoledne

Téměř nikdy nedávám souborům svých fotografií název, ale tento je výjimkou. Nese název „*Nedělní odpoledne*“. Přesto myslím, že zjednodušené „bez názvu!“ je už snad po stém použití také samo o sobě zavádějící.

Ale je třeba vše doslovně pojmenovat? Musíme vedle samotných jednotlivých fotografií všet zdlouhavé textové obrazy, dosvědčující zamýšlený koncept?

Můžeme a nemusíme. Krásná to svobodná volba, která spoluhráče rivaly - a být známějšími, propíral by nás snad i bulvár.

Nemůžu si pomoci, ale pro mě v mé tvorbě už dlouho stále platí to samé - snaha zachytit atmosféru, náladu, pocit, příběh a především emoce.

Emoce mé, jako autora, emoce zobrazovaných - ať už lidí cizích či mých přátel a emoce diváků. Zatímco jezdec peláší na koni, mladá dívka plave tiše v jezeře. Tři holčičky nevědomky pózuji mému fotoaparátu, aby se za pár let vyfotografovaly pro vzpomínku u moře na společné dovolené. Lidé pozorují vzdušný balon, rogallo, z amplionu hraje jazz a při poledním slunci někdo zapomněl kolo opřené u pole.

Různá místa, čas, lidé, náhody i záměry. Jeden příběh z obrovské mozaiky. Prostě jedna velká show.

Tereza Vlčková

MIRRORS INSIDE

JÁ.

Niterný monolog jako vnitřní odraz osobnosti. Něco ryze introvertního. Osobního. Temného. Každý má v sobě něco, čeho se bojí. Černá stránka. Lidské podvědomí a jeho spletnosti. Noční můry, jež nás vyhánějí z tepla postele uprostřed ticha - tmy - noci. Výkřik, který nikdo neuslyší - jen ty (já). Absurdní situace, jež nás děsí svou nesmyslností a ironií, kde hraješ hlavní roli fatální situace uprostřed podivuhodného divadla.

Jsme to my sami, koho se bojíme, koho denně vidáme v zrcadle. Kolik převleků skrýváme pod naší maskou? Jsme chameleóni s jednou tváří. Svůj převlek neodhalíme ani před sebou samými. Neustálým hledáním sama sebe klameme nás i své okolí...

Jak těžké odpovědět na základní otázku života. Kdo jsem? Správně neodpovíme nikdy.

JÁ?

...

Jiří Zykmond Centrální šatna

„Vše jsem zachytil skromným přístrojem na svých toulkách po cestách, které vždy vedou kolem zapomenutých kaplíček, jež pocestného mohou svěsti z cesty, stává se však, že i do krajů, kde rozum cizincův zůstává nad mraky stát, kde je nesnesitelné lehké bytí, ba i pozbytí sama sebe, kde platí jiné zákony, vedoucí k pošetilosti a marnivosti, kde bledně relativní je velikost člověka. Odtud není snadné se vůbec vrátit.

Draží pánové, já se však vrátil, a toto jsou mé zápisky a svědectví.....“

Prožil jsem zkresleně očima dítěte pozlátko sklonku totalitního režimu. Byl to svět rozpadávajících se zdí, jako svědků pochybné minulosti, ve kterých se pohybovaly její živé stíny s pohnutými osudy. Prolézali jsme staré dvory a pavlače domů. Všude bylo ticho a strach se nesl bezčasím. Byla v tom však legenda a jistá důstojnost starých časů, jejich hodnot, a také určité napětí. V roce 1984 mi bylo devět let. Běhali jsme v pláštěnkách s igelitovými sáčky a v plynových maskách lesem, což byla nemalá zábava, současně v tom byl přítomen i strach.

Dnes se podobná tvář časů normalizace vrací. Avšak něco mi z mého dětského světa vymizelo. Bylo to jen dětství? Žijeme v napětí přebytku potřeb a možností, v doprovodu podivných kontrolních mechanismů. V divoce barevných ulicích je rušno, avšak ve strohých tvářích kolemjdoucích opět ticho, strach a prázdno. Chodíme v pláštěnkách s igelitovými sáčky na rukou, avšak ve značkových, v maskách, které nejsou jen plynové..... Procházky v oněch barevných kulích tohoto všudypřítomného zábavního parku jsou pitoreskní. Dvory domů jsou čisté a uzavřeny zámekem. Lidská tvář se vytrácí, prodává, mizí v půjčovnách, a s ní nejen ona tvář, podobně jako kočky v Postavě k podpírání.

Každý máme svou oblíbenou šatnu. Ta moje je na rohu Parkerova nám. a ulice Juráckovy.

Martin Wágner

Sibiřští starověrci

Po pravoslavné reformě před čtyřmi sty lety se z ortodoxní církve oddělila skupina lidí, kteří nesouhlasili se změnami. K protestu proti reformám tito lidé často používali nejzazší formy – sebeupálení. Nakonec se starověrci rozloučili s civilizací a odešli daleko na sever a na Sibiř. Dodnes si uchovávají své náboženské a kulturní tradice. Jejich vesnice se nacházejí mimo obydlená místa, kde na ně nemá vliv politické dění, ani novodobá kultura. Na rozdíl od lidí z ruských vesnic, kteří jsou bez práce a z bezvýchodnosti propadají alkoholu, starověrci nikdy neztratili schopnost uživit sami sebe ze zdrojů, které jim nabízí příroda. Jsou nezávislí na okolním světě.

Jakub Skokan Martin Tůma Na Pasekách nehoří

Projekt *Na Pasekách nehoří* je obrazovým esejem autorské dvojice fotografií o dobrovolném sboru hasiček z vesnice Želechovice na Východní Moravě.

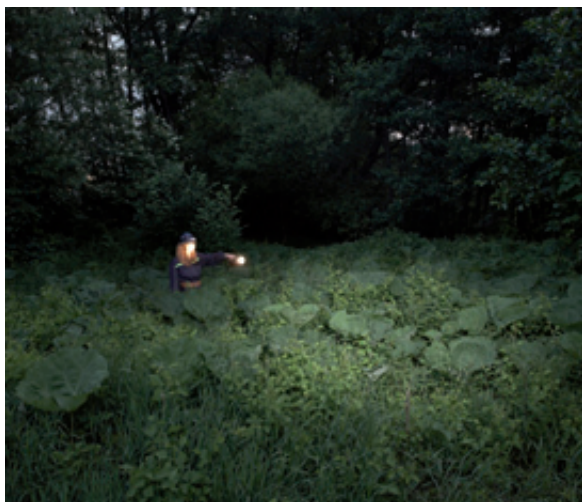
Pro hasičky znamenal projekt původně pokus, jak mediálně upozornit na táhlý spor s městem Zlímem o techniku Želechovických sborů (Želechovice a Želechovice Paseky). Mířená účelovost po měsících spolupráce vyprchala a akce pravidelného fotografování se proměnily v přirozenou součást kolotoče paseckého dění. Z režisérů fotografických obrázků se stali aktéři místní scény a atmosféra Pasek si tím vlastně sama nadiktovala koncept fotografií.

Sbor dobrovolných hasičů existuje v Želechovicích, a mnoha dalších obcích, už od konce předminulého století. Hasiči mají mimořádný význam pomoci u přírodních katastrof a jiných neštěstí, jejich práce vyžaduje odpovědnost vůči vlastní komunitě. Mimo to jsou hasičské sbory, tak jako myslivecké a jiné spolky, tradičně pořadateli různých lidových zábav, maškarních bálů. Tradice maškar sahá daleko do historie lidových karnevalů. Jejich smyslem bylo odjakživa uvolnit se z každodenních povinností a řádu, v kterém člověk fungoval. V čase karnevalu-masopustního veselí se zkrátka vše obrátilo vzhůru nohama. Logika řádu naruby je zákonem ve světě smíchu a veselí, je také podstatou humoru a grotesky v umění.

Komponování obrázků fingovaných hasičských zásahů je promyšlenou hrou podle pravidel absurdna. Fotografie nezabíhají do stereotypů české vesnické humoresky a v žádném případě nezesměšňují práci dobrovolných hasiček. Spíše tak trochu převracejí naruby pravidlo dnešního světa, zvyklého poměřovat a hodnotit podle výkonnosti, síly, efektivnosti a výsledku. Želechovické hasičky jsou v něm neviditelnými hrdinkami toho, co A. de Saint-Exupéry nazval *uměním malých kroků*.

Projekt se stává výpovědí o tradici spolků, která přežila společenské změny posledních desetiletí citelně tolik ve větších městech, jako je odcizení souseda sousedovi. Je svědectvím o lidském soužití a humanitě. A hlavně připomenutím, jak důležitá je v životě hravost, bezúčelná radost a schopnost sdílet ji s druhými.

Mgr. Vendula Juřicová

Libor Fojtík

ABSURDISTÁN

- domov můj

Absurdistán - domov můj je soubor fotografií vznikající na území České republiky vesničky nekonečných možností.

Název Absurdistán již použil kde kdo, režisér Veit Helmer ve svém filmu, fotograf Lubomír Kotek, absurdní Lucie Vondráčková ve svém klipu Absolutní Absurdistán a další. Jaký jiný název k těmto fotografiím by se hodil lépe? Po dvaceti letech od pádu železné opony jakoby znovu, opět ožíval tento název, kterým se bývalé Československo už mohlo jednou chlubit v komunistické éře. Není se čemu divit vždyť i dnes politické strany slibují jistotu v době epidemie prasečí chřipky, mléko se vylévá do polí, divoká zvěř se stala dobytčkem ve státních farmách s názvem Les, In jsou jen krásní, bohatí a sexy, prezident se chová jako ukřivděné dítě co mu sebrali hračku, korupce kam oko dohlédne, a ruský bratr nám klepe na dveře. Jsme opravdu "IN"? Srdce unie Evropy? A co na to Jan Tleskač?

Juliana Křížová Jakub Vlček Transcendence

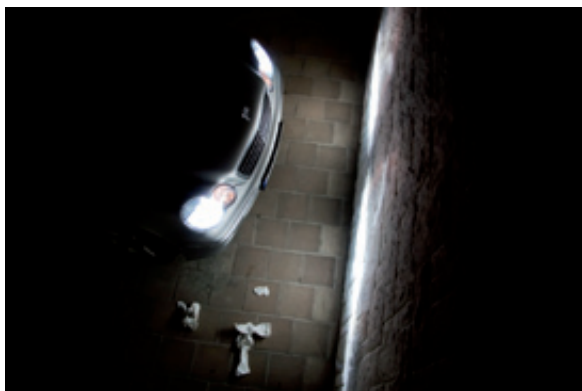
Ve světě, kde je vše empiricky dokázané a zdánlivě neexistuje místo pro nejistotu a pochybnosti nacházíme člověka, který se vznáší v jakési prázdnotě a nemá pevný bod, jež by uchopil. Moderní člověk odhodil staré zvyky pečující o lidskou duši a dávající věcem jasný smysl a řád. Zvykli jsme si příliš spoléhat na to, co je reálné, empiricky prokázané, opodstatněné a o to snáze nás zlomí, když objevíme tu největší nejistotu a pochyby v nás samých.

Jakoby se právě v našem věku, který je jakousi mlhavou hranicí mezi mládím a dospělostí, a ve kterém si nejsme ani na okamžik jistí, na které straně této hranice se právě nacházíme, dostal problém oné duševní prázdnoty na povrch. Náš cyklus zobrazuje právě toto specifické období lidského života, pro které jsou pocity deziluze, zmatku a strachu udělat krok do nového neprobádaného světa téměř samozřejmostí. Otázky přibývají závratnou rychlostí a hledání odpovědí je čím dál obtížnější. Zbývá jen samota, pocit sociální izolace a snaha najít a uchopit to fundamentální, které však neumíme pojmenovat.

Marek Pavala Daniel

Série “Daniel” je portrétem mého romského přítele, syna úspěšného podnikatele a budoucího dědice velké společnosti. Ukazuje jiný pohled na romskou komunitu, než je v dnešní době v Čechách obvyklé. Představuje vazby tohoto společenství v tom kladném slova smyslu, předávání jistoty v podobě rodinné firmy. V každém případě zůstává otázkou, jak mladý člověk s tímto zázemím a možnostmi v dnešní složité době dokáže daný potenciál využít.

Editor: Evžen Sobek, Ondřej Žižka
Grafický design: Reklamní fabrika

SHOW | VZTAH | IN

Frame Brno 2009
www.fotoframe.net
© Frame 2009

NEC
Empowered by Innovation

/FOTO
GRA
FIKS/

my
hotel

isifa
Getty Images Master Delegate

fotobouda

L G P
Leica Gallery Prague

**REKLAMNÍ
FABRIKA**

Otta Group, s.r.o.